

Arrest

nr. 260 286 van 7 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. L'HEDIM
Edouard Kufferathlaan 24
1020 LAKEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 november 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 maart 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. L'HEDIM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 11 maart 2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Spaanse broer. Zij was in het bezit van een paspoort met een Roemeens visum 'type D' (hierna: de eerste gezinsherenigingsaanvraag).

Op 6 augustus 2020, met kennisgeving op 10 augustus 2020, neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Op 14 augustus 2020 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van dezelfde Spaanse broer (hierna: de tweede gezinsherenigingsaanvraag).

Op 16 november 2020, met kennisgeving op 28 januari 2021, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze vormen respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissing en hebben de volgende redengeving:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDENMET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikeJ58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op14.08.2020 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 14.08.2020 voor de tweede keer gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, met name zijn broer zijnde K. E. H. S., van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moetenbewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Marokkaans paspoort op naam van betrokkene met een D visum afgegeven op 28.08.2019 door de Roemeense diplomatieke autoriteiten in Rabat met ook op studies in Roemenië en een Schengeninreisstempel te Boekarest (Roemenië) op 11.10.2019 en een uitreisstempel via Boekarest (Roemenië)op 23.11.2019 en een laatste Schengen inreisstempel op te Aimeria (Spanje) op 30.11.2019.- « attestation de non-impostion a la TH-TSC» en « attestation de revenu », beide met n°10989/20 en dd.05.06.2020 vanwege de Marokkaanse autoriteiten.- Geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 15.02.2018, 05.10.2018,01.01.2019, 25.02.2019, 30.03.2019, 26.04.2019, 28.05.2019, 25.06.2019, 29.07.2019, 29.08.2019,27.09.2019, 30.09.2019, 25.10.2019, 19.11.2019 en 29.12.2019

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 11.03.2020 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 06.08.2020. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

Geactualiseerde attesten van het ocmw waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële steun ontvangen en geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon. Deze documenten/actualisering doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dan ook nog steeds niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraaggezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging .

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Wettelijke basis:

« artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: « Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

*Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met zijn broer. De eerste aanvraag, ingediend op 11.03.2020, werd geweigerd op 06.08.2020. Deze weigering (bijlage 20) werd op 10.08.2020 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing en diende al op 14.08.2020 een tweede aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Hij legde daarbij nagenoeg dezelfde documenten voor als bij de eerste aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij verwijt de verwerende partij een manifeste appreciatiefout en machtsoverschrijding te hebben begaan.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"IV. QUANT AUX MOYENS INVOQUES A F APPUI DU RECOURS EN ANNULATION

Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;

Erreur manifeste d'appréciation et excès de pouvoir ;

Violation des articles 47/1 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Violation du principe général de bonne administration qui oblige l'administration à prendre en compte tous les éléments invoqués avant de prendre sa décision et de proportionnalité ;

Violation du principe de proportionnalité entre les effets de la mesure sur le requérant et le but poursuivi par celle-ci ;

Violation de l'article 8 de la CEDH et de l'article 22 de la Constitution:

En ce que :

La partie adverse motive la décision querellée comme suit :

Défaut de motivation et violation de la Loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs :

Dans son analyse de la demande de régularisation de séjour du requérant, la partie adverse a manifestement tenu pour établis des faits qui ne correspondent pas à la réalité et, d'autre part, a donné des faits existant une interprétation manifestement erronée ;

Il est de jurisprudence administrative constante (voir, notamment : C.E., arrêts n° 97.866 du 13 juillet 2001 et 101.283 du 29 novembre 2001) que si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante, elle comporte, néanmoins, l'obligation d'informer la partie requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué et ce, aux termes d'une motivation qui réponde, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé ;

Cette même jurisprudence enseigne également que l'obligation de motivation formelle à la quelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet ;

Sur ce dernier point, le Conseil du Contentieux des Etrangers rappelle régulièrement que le contrôle de légalité qu'il lui incombe de réaliser dans le cadre des recours qui lui sont soumis consiste, notamment, à vérifier si l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné des dits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (cfr. dans le même sens, RvSt, n°101.624, 7 décembre 2001 et C.E., n°147.344, 6 juillet 2005) ;

En l'espèce, dans sa demande d'autorisation de séjour introduite par le requérant sur base de l'article 47/1 de la loi du 15 décembre 1980 en date du 08.07.2020, le requérant a clairement établi par plusieurs pièces qu'il faisait partie du ménage et était à charge du membre de la famille rejoint.:

La partie adverse développe donc dans la décision querellée une motivation claire mais inadéquate et qui ne correspond pas au prescrit de l'article 47/1 de la loi du 15.12.1980, qui stipule uniquement que :«

Sont considérés comme autres membres de la famille d'un citoyen de l'Union : 1° le partenaire avec lequel le citoyen de l'Union a une relation durable dûment attestée, et qui n'est pas visé par l'article 40bis, § 2, 2° ; 2° les membres de la famille, non visés à l'article 40bis, §2, qui, dans le pays de provenance, sont à charge ou font partie du ménage du citoyen de l'Union; 3° les membres de la famille, non visés à l'article 40bis, § 2, dont le citoyen de l'Union doit impérativement et personnellement s'occuper en raison de problèmes de santé graves ».

La partie adverse indique, dans la motivation de la décision querellée que le requérant reste en défaut de démontrer qu'il était déjà à charge de son ouvrant droit dans le pays d'origine et ce durant la période précédant la demande de regroupement familial :

ALORS QUE, le requérant indique avoir déposé des preuves de transferts de sommes d'argent d'Espagne au Maroc par l'ouvrant droit à son bénéfice et ce aux dates suivantes 15.02.2018. 05.10.2018. 01.01.2019. 25.02.2019. 30.03.2019. 26.04.2019. 28.05.2019. 25.06.2019. 29.07.2019. 29.08.2019. 27.09.2019. 30.09.2019. 25.10.2019. 19.11.2019 et 29.12.2019 :

Le requérant a donc prouvé à suffisance que lorsqu'il était au Maroc il percevait durant une longue période une aide financière que son frère, l'ouvrant droit lui envoyait depuis l'Espagne;

Il apparaît donc incompréhensible que la partie adverse avance dans sa motivation de l'acte attaqué que le requérant ne serait pas à charge de l'ouvrant droit au pays d'origine le Maroc, alors que la partie adverse elle-même a repris dans la décision attaquée l'ensemble de ces versements susmentionnés

:Par sa motivation de la décision querellée la partie adverse a commis également une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir ;

Plus globalement, la partie adverse a manifestement donné des faits, dans la motivation de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation ;

Aussi, l'acte querellé contrevient à la loi du 21 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, pris de l'excès de pouvoir, de la motivation absente ou insuffisante ;

* L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme protège le droit de l'individu au respect de sa vie privée et familiale. Le paragraphe 2 de cette disposition n'admet d'ingérence dans ce droit qu'à trois conditions cumulatives. L'ingérence doit être prévue par la loi, elle doit être conforme aux buts légitimes définis par ce paragraphe et doit être nécessaire dans une société démocratique. Cette dernière exigence signifie que la mesure doit être justifiée par un besoin social impérieux et notamment proportionnée au but légitime poursuivi (Cour.Eu.DH.13/07/1995, n°84 p.277, CE n°61.972, 25/09/1996, RDE, 1996, p.755) ;

L'article 8 protège le droit de tout être humain de vivre ses relations affectives, sexuelles et familiales dans le respect de sa liberté, sa dignité et de sa responsabilité (JT Renchon « La convention européenne et la régulation des relations affectives et familiales dans une société démocratique » in mise en oeuvre interne de la convention européenne des droits de l'homme du jeune barreau de Bruxelles 1994 p.92) ;

L'article 8§2 de la CEDH n'admet d'ingérence de l'autorité dans ce droit qu'à la condition que cette ingérence soit prévue par la loi, et qu'elle constitue une mesure qui dans un état démocratique est nécessaire à la sauvegarde des buts légitimes définis, à savoir, notamment, la défense de l'ordre public

Cette dernière exigence signifie que la mesure doit être justifiée par un besoins social impérieux et proportionné au but légitime poursuivi (Cour Eur.DH, 13/07/1995, RDE, 1995, n°1995, n°84,p.277, CI n°61.972, 25/09/1996 RDE 1996 p.755) ;

Le Conseil du Contentieux des Etrangers rappelle cependant souvent que la jurisprudence de la Cour a, à diverses occasions, considéré que cette disposition ne garantissait pas, en tant que tel, le droit pour une personne de pénétrer et de s'établir dans un pays dont elle n'est pas ressortissante ;

L'acte attaqué constitue manifestement une ingérence de la partie adverse dans la vie privée et familiale de la partie requérante, laquelle est incompatible avec l'article 8, §2 C.E.D.H précité¹ ;

Aucun des buts légitimes rappelés dans l'article précité ne peut raisonnablement justifier une ingérence dans le droit du requérant au respect de sa vie familiale ;

Que la partie adverse viole donc les droit subjectifs du requérant découlant de l'article 8 de la C.E.D.H et qu'elle exerce dès lors un excès de pouvoir et une ingérence disproportionnée ;

Il convient également d'invoquer à cet égard ce qui a été indiqué plus haut à savoir la réelle vie familiale entre le requérant et la personne rejointe ;

Le même raisonnement s'applique à l'article 22 de la Constitution, lequel prévoit que le droit au respect de sa vie privée et familiale est garanti ;

Concernant la mise en balance, dans les motifs de sa décision, des éléments de la vie privée et familiale de la requérante dont le fait qu'elle a en Belgique un membre de sa famille ;

La partie adverse a à cet égard non seulement manqué à son devoir d'effectuer un contrôle de proportionnalité mais a également violé le principe de proportionnalité entre les effets de la mesure sur le requérant et le but poursuivi par celle-ci, et ce conformément à l'article 8 de la CEDH;

La partie adverse n'a manifestement pas effectué une correcte mise en balance ;

En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et TJFinlande, § 150).

La notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, §29).¹ C.E. 16 mars 1999, n° 79.295, R.D.E., 1999, n° 103, p.258.6 L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

Dans son arrêt n°60 655 du 29 avril 2011, le Conseil du Contentieux des Etrangers a précisé que :(...),

le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

S'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu. Il peut en effet être circonscrit par les Etats dans les limites énoncées au paragraphe précité. Ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

En matière d'immigration, la Cour EDH a, dans les deux hypothèses susmentionnées, rappelé, à diverses occasions, que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant (Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 23 ; Cour EDH 26 mars 1992, Beldjoudi/France, § 74 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaqim/Belgique, § 43). L'article 8 de la CEDH ne peut davantage s'interpréter comme comportant, pour un Etat, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux (Cour EDH 12 octobre 2006, Mubilanzi Mayeka et Kaniki Mitunga/Belgique, § 81 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaqim/Belgique, § 43 ; Cour EDH 28 mai 1985, Abdulaziz, Cabales et Balkandali/Royaume-Uni, § 67). L'Etat est dès lors habilité à fixer des conditions à cet effet.

Aussi, la décision attaquée n'a manifestement pas pris en compte les conséquences néfastes que provoqueraient le renvoi du requérant dans son pays d'origine ou de provenance ; »

2.2. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij onder meer:

"(...)

2. De aanvraag gezinshereniging werd door verzoekende partij ingediend in functie van zijn broer, namelijk 'andere familieleden' in de zin van artikel 47/1 Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven. »

In casu poneert verzoekende partij in het land van herkomst, ten laste te zijn van zijn broer, waardoor artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet van toepassing is.

Artikel 47/3§ 2 Vreemdelingenwet preciseert op haar beurt dat:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Het komt bijgevolg toe aan verzoekende partij om stukken voor te brengen waaruit zou moeten blijken dat zij inderdaad deel uitmaakte van diens gezin in het land van herkomst en/of financieel ten laste zou zijn van haar broer welke de Spaanse nationaliteit bezit, maar in België woonachtig is.

Verzoekende partij baseert zijn middel in hoofdorde op de vijftien geldstortingen die volgens hem het bewijs leveren van het 'ten laste' zijn. Reeds in de vorige beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 06.08.2020 werd gemotiveerd waarom deze geldstortingen te recent en te beperkt zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de gezinshereniging. Tevens werd nog benadrukt dat niet blijkt dat verzoeker aangewezen was op deze (beperkte) bedragen om te voorzien in zijn levensonderhoud.

Nergens blijkt dat verzoeker beroep aantekende tegen deze beslissing van 06.08.2020. Indien de verzoekende partij van mening was dat de geldstortingen wel afdoende bewijs vormden, kwam het haar toe om dit te betwisten door een beroep in te stellen tegen voormelde beslissing. Dit deed zij niet. Als gevolg van het feit dat verzoeker geen beroep indiende tegen de eerdere bijlage 20 van 06.08.2020 met bevel bij Uw Raad, is deze beslissing, samen met haar motivering, definitief in het rechtsverkeer. Zij voert nu in het kader van het verzoekschrift evenmin nieuwe elementen aan die er zouden kunnen op wijzen dat er sedertdien toch van een bijkomende afhankelijkheid sprake is.

De grieven gericht tegen de beoordeling van de bewijswaarde van de geldstortingen zijn dan ook niet relevant in het kader van onderhavig beroep.

De geactualiseerde bijkomende stukken zijn daarenboven niet van de aard om de bestreden beslissing te doen wankelen.

3. Ondergeschikt, verwerende partij herinnert er nog aan dat het significant en noodzakelijk is dat verzoeker aantoont 'ten laste te zijn' van de referentiepersoon voorafgaand aan de komst naar België. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te worden, met name een situatie van reële afhankelijkheid omdat hij, gezien zijn economische en sociale toestand, niet in zijn basisbehoeften kon voorzien in zijn land van herkomst. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden.⁵ In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk. Verzoeker toont niet aan dat hij in die mate materieel en/of financieel werd ondersteund door de referentiepersoon en dat hij met deze steun kon voorzien in zijn basisbehoeften.

Verzoekende partij maakt inderdaad niet aannemelijk dat deze geldstortingen hem toelaten in zijn basisbehoeften van huisvesting, voeding, kleding, medische behoeften en vergelijkbare te voorzien. Uit de voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat de steun die verzoeker van de referentiepersoon, zijn broer, verkreeg, gekwalificeerd dient te worden als 'wenselijke bijkomende hulp', doch niet als noodzakelijke hulp teneinde te kunnen voorzien in zijn levensbehoeften.

Verzoekende partij toont niet aan 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon zoals vereist per artikel 47/1, 2° en artikel 47/3§ 2 Vreemdelingenwet.

Door louter te verwijzen naar de stukken die werden voorgelegd, te menen dat deze gegevens wel degelijk volstaan, slaagt verzoekende partij er niet in de concrete beoordeling en specifieke motivering van de voorgelegde stukken te weerleggen.

De combinatie van deze vaststellingen leidt er toe dat verwerende partij terecht volgende conclusie zal trekken uit het geheel van de voorgebrachte stukken:

"Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dan ook nog steeds niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

De geactualiseerde ocmw attesten aangewend in de tweede aanvraag gezinshereniging brengen deze conclusie niet in gedrang.

Conform de bepalingen van artikel 52, §4, 5e lid van het K.B. van 08.10.1981 heeft verwerende partij aan verzoekende partij een bijlage 20 afgeleverd.

Er werd met andere woorden een degelijk, individueel en zorgvuldig onderzoek gevoerd naar de beweringen van verzoekende partij en na afweging van de elementen uit het dossier werd er besloten dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de toekenning van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie

(...)"

2.3. De verzoekende partij betwist de motieven inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet aan, naast de schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° [...]."

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van

herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij moet aantonen reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn van haar Spaanse broer of deel uit te maken van dat gezin. Verzoekende partij moet dit aantonen met stukken van de Marokkaanse autoriteit of, bij ontstentenis hiervan, kan zij dit aantonen met elk passend middel. De verzoekende partij voert aan dat de geldoverschrijvingen van haar broer, de referentiepersoon, van “15.02.2018. 05.10.2018. 01.01.2019. 25.02.2019. 30.03.2019. 26.04.2019. 28.05.2019.25.06.2019. 29.07.2019. 29.08.2019. 27.09.2019. 30.09.2019. 25.10.2019. 19.11.2019 et 29.12.2019” een tenlasteneming door de referentiepersoon aantonen. Uit het administratief dossier blijkt dat deze overschrijvingen op 16 oktober 2020 door de gemeente Heist-op-den-Berg opnieuw werden overgemaakt aan de verwerende partij.

Nu de eerste bestreden beslissing verwijst naar de beslissing, genomen over de eerste gezinsherenigingsaanvraag, betwist de verzoekende partij het motief, dat stelt:

“(…)

Geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 15.02.2018, 05.10.2018, 01.01.2019, 25.02.2019, 30.03.2019, 26.04.2019, 28.05.2019, 25.06.2019, 29.07.2019, 29.08.2019, 27.09.2019, 30.09.2019, 25.10.2019, 19.11.2019 en 29.12.2019. De maandelijkse stortingen beginnen slechts een jaar voor dat betrokkene Marokko voor het laatst verliet. Deze stortingen zijn weliswaar regelmatig maar te recent en dan ook te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.

(…)”

Waar de verwerende partij opmerkt dat de beslissing van 6 augustus 2020 definitief is en suggereert dat de verzoekende partij deze inhoud van die motieven niet kan betwisten, volgt de Raad deze stelling niet. Door te verwijzen naar motieven van een eerdere beslissing zonder meer, moet ervan uitgegaan worden dat de verwerende partij deze motieven herneemt. De Raad merkt nog op dat er geen gezag of kracht van gewijsde kleeft aan beslissingen van de verwerende partij.

Evenwel blijkt uit het administratief dossier dat via de gemeente andere geldstorting zijn overgemaakt dan deze opgesomd hierboven. Zo werden op 12 november 2020 via de gemeente overschrijvingen bijgebracht van elke maand van het jaar 2018 en stortingen van juli, augustus, oktober, november en december 2017. Deze bijkomende bewijzen kunnen nochtans relevant zijn omdat in de weigeringsbeslissing van 6 augustus 2020 expliciet de verwerende partij de opgesomde stortingen niet aanvaardt wegens “te recent” en “te beperkt”. In het licht hiervan volstaat het niet dat de verwerende partij enkel naar de opgesomde stukken verwijst en niet de geldbewijzen van 2018 en 2017 bespreekt of onderzoekt. In het licht van deze vaststelling zijn de hierboven geciteerde motieven kennelijk onredelijk en niet meer correct beoordeeld. De Raad merkt ter terechtzitting op dat via de gemeente andere geldstorting zijn overgemaakt dan deze opgesomd in de eerste bestreden beslissing en de weigeringsbeslissing van 6 augustus 2020. Zo werden op 12 november 2020 door de gemeente aan de verwerende partij overschrijvingen bijgebracht van elke maand van het jaar 2018 en stortingen van juli, augustus, oktober, november en december 2017. Deze geldstorting werden niet overgemaakt tijdens de behandeling van de eerste gezinsherenigingsaanvraag. De verwerende partij merkt op ter terechtzitting dat de bedragen niet groot genoeg zijn om enige betekenis te hebben op de bestreden beslissing. De Raad kan enkel vaststellen dat met deze stukken geen rekening is gehouden en dat evenmin kan rekening gehouden worden met een *a posteriori* motief, ter terechtzitting gegeven. Overigens zijn, in tegendeel met wat de verwerende partij stelt, niet alle overschrijvingen slechts “100 euro”.

In de nota met opmerkingen gaat de verwerende partij voorbij aan de stukken die zich bevinden in het administratief dossier (te weten geldstorting van elke maand van 2018 en geldstorting van 2017). Hierboven werd aangetoond dat de beoordeling van de bewijswaarde van de geldstorting wel degelijk relevant zijn, of dit kunnen zijn. Het komt de Raad niet toe hierover te oordelen. Verder kan uit de bestreden beslissingen niet voldoende precies afgeleid worden waarom de geldstorting een bijkomende wenselijke hulp zouden zijn. Bij gebreke aan uitleg hierover komt het de Raad voor dat dit hypothetisch is.

De verzoekende partij toont aan dat niet met elk dienstig gegeven is rekening gehouden en dat de motieven over de tenlasteneming achterhaald zijn.

De zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht zijn in de hierboven beschreven mate geschonden.

2.4. Het enig middel is in de hierboven gestelde mate gegrond. De overige onderdelen van het middel moeten niet worden besproken.

2.5. De Raad gaat er derhalve van uit dat de verzoekende partij terugvalt op een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij heeft derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over haar aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Zij heeft op grond van artikel 7, tweede lid, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevindt op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Het is aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 november 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN